

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak **torek** in **petek**. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron za pol leta 4 krone, za četrt leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Sami krivi.

Šef naše vlade vedno in ob vsaki priliki zatrjuje, da se ne godi in ne sme goditi nobenemu avstrijskemu narodu krivica. Vkljub temu doživljamo Slovenci z vsakim dnevom novo zapostavljanje, pa naj si bo že na kateremkoli polju. Nobenega dvoma ni, da se smatra nas na Dunaju za siromake, katerim se sme brez pomisleka biti v obraz. Zato ni čudno, če se Slovenec vedno obrača navzgor in pesti stiskajoč pripisuje vladi vso odgovornost za naš bedni položaj. Niti od daleč nam ni namen, zagovarjati ali braniti dr. Körberja. Nasprotno, uverjeni smo, da se še hi zlepa tako teptalo naših pravic, kakor ravno v dobi „kuratorja narodnih posestij“.

Vendar pa je treba upoštevati tudi druge vzroke.

Na misel nam prihaja duhovita Aškerčeva pesem o možu, kateri na hrbtu v jarku ležeč na ves glas kliče mimoidoče na pomoč, sam pa ne poskusi vstati.

Oglejmo se okrog sebe in pogledjmo tudi nekoliko k drugim narodom. Pred nekoliko leti je bil prestavljen v Litomerzice kot namestnik drž. pravdnika nek dr. Löw, o katerem so nemški listi prinesli vest, da je Čeh. Koliko je bilo potem krika in vika; vsi listi so hujskali, shod na shod se je prirejal, občine so sklepale proteste in peticije, da preprečijo ta „napad na nemški narod“. Notabene: ni se zahteval uradnik, zmožen nemškega jezika, ampak mož nemške narodnosti. — In pri nas? V Šoštanj, Konjicah, skratka povsod v naših slovenskih okrajih, se nastavljajo nemški nacionalci, pri katerih niti vsakikrat niso izključeni dvomi o njih jezikovni kvalifikaciji. Ali pa smo že kdaj slišali o eni sami slovenski občini, da bi bila prosila za slovenskega sodnika, kamo-li protestirala?! Ugovarjalo se bo, da taki protesti itak ne koristijo. Res, da en sam protest ne bo

imel takoj pozitivnega uspeha, ampak gotovo bodo morali tudi zgoraj slišati, če se oglasi volja vsega prebivalstva. Sklicujmo se zopet na uspeh naših sosedov.

V Floridsdorfu sodnik dr. Mraz pri zaslišanju neke češke priče ni poklical tolmača, ker je sam zmožen češčine. Ni ga bilo menda v Avstriji nemškega lističa, ki bi ne bil radi tega moža ometaval z blatom. In kako je pri nas?? Našim občinam se pošiljajo od oblasti v najugodnejših slučajih dvojezični dopisi. Še nedavno tega sem čital na uradni deski neke savinske občine samo nemški razglas finančne oblasti. Pa to ni morda poedin slučaj. — Od oblasti se pri nas propagira nemški državni jezik, in naše občine se navadno iz strahu pred mogotci v okrajnih glavarstvih ne upajo posluževati svojih zakonito zajamčenih pravic. Kako moremo pričakovati od nemških birokratov pravice in nepristranosti, če se sami ne postavimo na noge?

Učiteljstvo je gotovo važen faktor v narodnem življenju. Poglejmo v kraje, kjer tuji ali odpadniki poučujejo slovensko deco. Nemškutarija raste in cvete.

Kako je v trgovinah, niti ne omenjamo, to se je že tolikokrat premlevalo in večinoma zaman.

Povedati moramo enkrat odkrito: Nemec je vedno pred vsem Nemec, Slovenci pa smo pretankovestni, in v tej svoji tankovestnosti mnogokrat zapostavljamo narodno dolžnost za stanovsko. To velja o vseh stanovih in slojih.

Dokler se ne postavimo sami po robu, ne bomo dosegli ničesar. Zato pa se nam tudi že vsak revni dvojezični pečat podeli kot velika milost.

Ta naša potrpežljivost je n. pr. tudi vzrok, da si upa železniška uprava na Savinski progi dosledno nemškutariti.

Povedali smo te odkrite besede zato, ker smo uverjeni, da si moramo biti v svesti svojih napak, če jih hočemo odpraviti. Samo vzdihovanje ne pomaga nič, krepko moramo sami zastaviti korak in brez kompromisov hoditi svojo pot k cilju. Potem pa bomo videli tudi uspehe in slišali bodo naš glas tudi na Dunaju in v Gradcu.

Šulferanjske šole, črvi v našem narodnem telesu.

Ni baš dolgo temu, odkar se je novoprerojeni urednik „Štajerca“ pobahal, da je v nekaterih nemških šol slovenskega Štajerja letos neobičajno narastlo število slovenske dece. Notico je sklenil z „brumno“ željo, naj bi še več takih zavodov okužilo deželo, nudečih našemu ljudstvu „neizčrpeljive zaklade božanstvenega jezika“. Ne oporekamo, da se je na tej in oni šoli res povzdignilo število, seveda pa, kakor se je poizvedelo, marsikje tudi padlo, kar je poizvabilo naši nemčurski kliki nebrojne množine krokodilovih solz. Poglejmo si betve način, ki dovedel nekaj naše krvi v nemčursko žrelo. Te malenkosti navajam zgolj od ene šole, kjer sem ta mični lov natanko lahko zasledoval.

Brž, ko se je bližal pričetek šole, je vse učiteljstvo zapustilo svoja gnezda in vzletelo med sela in vasi. Govorili so povsod seveda le izključno slovenski o neprecenljivi važnosti nemščine, obetali za otroke božična darila, namigavali, da smejo otroke brez kazni poljubno doma pridržavati, (mamljiv, a tipičen lim) grdili narodne šole in spletkarili o slovenskem učiteljstvu.

Čim malomarnejši so rodoljubi v probuji naroda, čim manj dobi ljudstvo radikalnih časnikov v roke, tem večji je bil plen. Sklicavali so se tudi na „dične“ rodoljube, ki tudi pošiljajo svojo deco v nemško šolo uvažuj njene prednosti. Čajte! In to dejstvo ni

LISTEK.

Grič z jablano.

Prizor iz bitke ob reki Šaho.

Naskok na gero Putilov v bitki ob reki Šaho popisuje čividec, oP. Krasnov, v listu „Ruski invalid“ tako-le:

Grič z eno samo jablano pada strmo proti reki Šaho. Spodaj ilovnate strmine se nahaja brod. Levi breg je peščen, desni jako strm, oba porastla z nizkim vrbovjem. Ravno nasproti griču med vrti in nasadi leži vas Šahotum. Tu se je mudil do večera oddelek generala Novikova, in tu so se zbrali Nišlotski, Vilmanštrandski in Petrovski polk za odločilni naskok na grič, s krvjo napojeni. O mraku je imel general Novikov z 17., 18., 19. in 20. vzhodno-sibirsko divizijo strelcev, z delom 22. divizije pešcev in 24. bataljonom zbiti sovražnika in vzeti grič.

Napočila je noč. Bilo je šele ob 7. uri zvečer, a polumesec je že srebril zemljo in trepetal na krožečih valčkih tihe reke. Tedaj so stopali strelci drug za drugim v dolgi vrsti k reki. Naprej sta šla 19. in 20. polk, njima so sledili desno Nišlotski, Vilmanštrandski in Petrovski.

Komaj stopijo v redki gozdiček, se zasliši oglušnoč prasket, in ljudje začno padati tu in tam . . . Nenadoma sede nek strelec težko na zemljo, si sezuje črevelj in si začne odvijati krvave cape . . . „Sik, sssik, iii!“ kdo bi mogel naštetiti vse zvoke žvižgajočih krogelj! Vejice padajo, odbite od krogelj, peščena tla vrše in se praše, ljudje padajo . . . ali drugi stopajo vedno naprej . . . Plazijo se skozi nizko grmovje, in luna se leskeče na trepetajočem listju ter ostro nabrušenih bajonetih. Lezejo po strmem bregu nizdol in skačejo v reko; se družijo v temne tolpe in se zopet razhajajo, hite na nizki, peščeni breg. Tu se lahko nekoliko odpočijejo, prislonjeni na strmo goščo. Srca bijejo, tolčejo . . . Zmiraj bolj na gosto padajo možje, a nikdo ne gleda na to. Lete naprej in naprej, nasproti poku, nasproti slepo streljajočim puškam. Hite na boj z bodali!

„Na baterijo! Hura!“

A to ni hura. To je divje, zamolklo kričanje . . . „Na baterijo, naprej, stoj, hura!“ kriče strelci, na čeln jim mlad kapitan. Ranjen je na nogi, a tega ne opazi in hiti, za njim vojaki, navzdol po bregu.

Kot tropa prestrašenih vrabcev so se razleteli japonski topničarji, le častnik je ostal na svojem mestu. Od več bajonetov zaboden leži na

tleh. Plaz strelcev se vali naprej, ostre salve slede bežečim Japoncem.

Desno vodi podpolkovnik generalnega štaba, Sapolski, v sivi, visoki papahi in razpetem paletoti, na prsih red sv. Jurja, oddelek Petrovskega polka. On je štabni šef tega polka, ali ker je vitez svetega Jurija, ga je zgrabila bojevitost. Na čelu svoje čete plane na sovražno baterijo.

Streli, salve, kriki, ječanje, zamolkli padci in cepetanje, divji, težek hrum. Japonci beže, in strelci prodirajo za njimi.

„Zmaga!“ so klicala zmučena srca, „zmaga“ so ponavljali ranjenci ob nizkih, sovražnih gorskih topovih ter poljskih kanonih z visokimi kolesi. „Zmaga“ mrmrajo umirajoči ter obračajo svoj poslednji pogled navzgor k zvezdnemu nebu; in njih smrt je bila tiha ter mirna.

Šest nepoškodovanih poljskih kanonov, pet poškodovanih gorskih topov ter strojna puška, to je bilo dobljeno . . . Kako dolgo je trajal naskok? Nekaj minut ali ur? Kdo je ranjen, kdo mrtev? Kdo to ve! Tam, daleč za holmom se zbirajo junaki in kopljejo v nemi tišini obkope, da se utrde na dobljeni poziciji. Puške z krvavimi bajoneti so mirno skupaj zložene.

Šel sem ob zatonu meseca čez to smrtno livado. Sanitetne čete so delale v polutemi, slišali

morebiti orientalska bajka, ampak pribita resnica. In menite, da taki dokazi ne zaležejo? O, sigurno! Mi seveda dobimo o takih „dičnih rodoljubih“ tudi svoja naziranja, a za vabo so le dobri.

Takim potom se dobi polnež za nemške šole, ki bi sicer samevale in hirale na sušici. A usodo take prodane dece je seveda pomilovati; ker nevesča jeziku ne more slediti pouku, zaostane torej v naobrazbi daleč za svojimi slovensko šolo pohajajočimi sovrstniki. Pri izredni marljivosti se nauči deca nemški čitati in računati, nekaj lepopisja, ducat nemških, nerazumevanih pesmi, nekaj kop nemških besed, ki jih lomi v božjastni nemščini, in zaničevanje svojega rodu. Nikdar ji ne orišejo v zgodovini našega bednega roda, njegovih slavnih in tužnih dni, le nemštvo in ideja pangermanizma ji udarja na uho. Pred kolikimi stoletji je Amon Komensky že glasno zahteval pouk v materinščini, ki le edini more vzgajati in danes smo še vedno v srednjem veku? V tej šoli odrasla mladina ne razume in ne govori dovoljno nemški, in slovenski le toliko, kar sliši od starišev. Taki ljudje pačijo potem milo donečo slovenščino z gorostasnimi germanizmi nehote, pa tudi vedoma, hoteč se ponašati s svojo vedo. V politiki igrajo „napredne deutschfreundliche Slovenen“, kakor se rači izražati „Štajerc“. Pisec teh vrst je tudi v svojih mladih letih moral pohajati ne sicer šulferajnsko, ampak utrakvistično šolo in še zdaj mu zvane drobtine zgodovinskega pouka po ušesih, ki jih je pa šele pozneje, ko je že davno pohajal mestne šole, začel razumevati. Blebetali smo neumno, kakor v zabavo, tudi nemški očenaš. Saj naš „odkritosrčni prijatelj“ Štajerc bi se hitro tudi povspel do trditve, da nemški očenaš več zaleže, ker je Bog tudi nemškega rodu, namreč po mnenju naših nemškutarjev.

Kako naj posestujejo taki otroci danes toli potrebnega znanja iz zgodovine in zemljepisja, iz prirodoznanja in fizike; kako naj bodo usposobljeni svoje misli pravilno zapisati? Mar nemški? Smeh me grabi, če se spominjam nemških pisem, sadov nemških šol.

In vam, starši slovenski, polagam na srce, kako naj pojasnuje nedolžni, nemščine ne razumeči otrok globoke resnice naše vere, ki jih z težkočo celo v materinščini doznavamo? Kako se mu naj vcepi v srce versko prepričanje, oblaži njegova duša? Prosim, vprašajte svoje otroke in vprašajte prizadete čast. gg. katehete, ki vidijo svoj trud in napor brezuspešen!

Sadovi nemških šol se že kažejo v vsi svoji popolnosti. Nekaj trohic nemščine znajoča, hiti mladina v mesta in v tujino, ker mrzi pošteno delo prostega naroda, se spodtika na njegovih poštenih šegah, le za zlatopenasto udobnostjo drveč, dočim životari na domači grudi sivolasi oče, tugepolna mati vzdihajoč za nehvaležnimi otroci, ki so jih zapustili na stare dni. A v tujini si pokvari srce, pogubi zdravje in se navadno bolna, praznih rok, mrzoča delo vrača po letih v domovino. A ta, ki je ostala doma, se sramuje slovenskega jezika, ogiblje slovenske družbe in

pajdaši z nemškutarji, zatirajoč slovenski živelj. Kje je torej dobiček?

Kar je nemščine neobhodno potrebno za vsakdanje življenje, nudi poleg drugih koristnih, dosti važnejših znanosti domača šola. uči ljubiti svoj rod in svojo domačo grudo. Stariši, ne gonite vedoma svojih otrok v pogubo! Jih mar pripravljate za tujino? Pregovor pravi: Ostani v hiši svojega očeta, tu delaj in živi do smrti in spoštuj materin jezik!

Celjske in štaj. novice.

— **Ženska in moška podružnica „Družbe sv. Cirila in Metoda v Celju“** vabita še enkrat vse narodno čuteče občinstvo k občnemu zborovanju dne 11. decembra 1904 ob 3. uri popoldne v „Skalno klet“. Ker se bodo razpravljale jako važne stvari in ker se ravno pri občnem zborovanju kaže pravi obstoj podružnic, upamo, da ne bode nikogar, ki ve ceniti pomen narodne „Družbe sv. Cirila in Metoda“, da bi zamudil priti k zborovanju. Člane same pa opozarjamo, da imajo sploh dolžnost udeležiti se zborovanja.

— **Celjsko pevsko društvo priredi v nedeljo 11. t. m. gledališko predstavo „Brez denarja“.** Naše pevsko društvo si steka res velikih zaslug, da nam skrbi v dolgi zimski sezoni tako marljivo za razvedrilo in veselje. Treba pa je ta trud tudi priznavati in to za nas velevažno narodno društvo krepko podpirati ter ob enem pokazati njemu in javnosti, kako cenimo njegovo delovanje. Zatoraj naj nikdo ne izostane od nedeljske predstave znane dobre igre „Brez denarja“. Nastopi dokaj novih, čilih moči, od katerih smemo pričakovati najlepšega uspeha, poleg tega pa se nam seveda predstavijo tudi naši stari, izkušeni igralci. Igra je povsem novo prirejena in inscenirana in nam bo nudila mnogo zabave, za kar nam že jamčijo imena spretnega režiserja g. Salmiča in naših priznanih igralcev. Tudi nudi igra mnogo lepih pevskih točk. Opozarjamo na oznanilo v društvenih vesteh današnje številke.

— **Slovenski župani celjskega okraja!!** Nek naroden župan iz Savinske doline nam je pokazal poziv predstojnika c. kr. okrajne sodnije v Celju z dne 30. novembra t. l. Ta poziv je pisan v nemškem jeziku, a pravno je naslovljen na slovenske župane, kar je čudno in neodpustno postopanje s strani c. kr. urada. Vsi župani in tajniki se vabijo v tem pozivu k naroku dne 17. decembra v Celje, da bi imel gosp. svetnik dr. Schäftlein spet priliko nekoliko nemškutariti z njimi. Pogovoriti se hoče z njimi, kako naj sodnji pomagajo opravljati izvensporne posle v pupilarnih in drugih zadevah. K temu občinski uradi po postavi ne morejo biti prisiljeni, ampak je njih prosta volja take posle opravljati. Kar pa to dobro voljo slovenskih županov mora znatno ohladiti, je neizrekljivo drzno vsiljevanje nemškutarenja s strani c. kr. sodnije nasproti slovenskim občinam ob takih prilikah. Vsi dopisi in pozivi se v tej zadevi vpošiljajo v nemškem jeziku, in kar je naravnost nečuveno,

zahteva se, da tudi župani take vloge nemški rešujejo. Če se to ne zgodi, grozi se kar s silo! Kaj takega slovenski župani ne morejo trpeti in so zaradi tega sklenili k naroku dne 17. decembra ne priti v Celje, da bi nemškutarijo podpirali. Brž ko bodo od njih kaj v slovenskem jeziku želeli, bodo pa prav radi šli tudi c. kr. uradom na roko. Naše poslance pa opozarjamo, naj vendar izposlušajo pri vladi, da naše c. kr. sodnije ne bodo brez potrebe germanizirale! Gosp. svetnik dr. Schäftlein n. pr. naj rajši komandira svoje nemškonacionalne muzikante, ko so preteklo soboto — uradni dan — mesto da bi bili v uradu, celi dan v Štorah muzicirali.

— **„Celjsko pevsko društvo“** ima svoj občni zbor dne 17. t. m. v „Narodnem domu“ z običajnim sporedom. Vsi udje naj pridejo gotovo, ker se imamo pogovoriti to in ono, kar je važno za razvoj društva.

— **Veliki športni večer** se je v četrtek zvečer obnesel kar najlepše. Razen obeh atletov svetskega glasu, gg. Tomaševića in Bolovskega, sta nastopila tudi naša dva borca in „Sokola“ gg. Benčan in Kapus. Vsi štirje so proizvajali začetkom večera zanimive vaje, dviganje masivnih, kovinskih ročkov ter izvajanje likov, živi most in drugih; vzbujali so obče strmenje. Nismo vedeli, da imamo med seboj takšne junake. Posebno pozornost pa je budilo tekmovanje med imenovanimi dvema rokoborcema. Že njuna heraklejska postava je frapirala, in ko sta se začela boriti, je zavladala napetost, nervozno pričakovanje med občinstvom. Za koga obeh boriteljev bi se zavzelo, oba sta enako simpatična, prvi Jugoslovan, drugi Severoslovan; tako čuvstvo je prevzemalo gledalce, a medtem se je nudi prizor, ki nam ostane dolgo v spominu. Borca sta se držala objeta z železnimi rokami, mišice so pokale in se natezale. Trikrat sta se spoprijela in šele potem se je junaku Tomaševiću posrečilo, da je po silnem naporu obvladal Bolovskega. Mi smo ploskali in obema čestitali. G. Tomašević pa hrani še vedno zlat kelih in kliče na boj.

— **Varnost Slovana v celjskih nemških gostilnah.** Pretekli torek se je vršila pred celjsko c. kr. okrožno sodnijo zelo žalostna obravnava. Neki obžalovanja vredni hrvatski trgovec je bil zaradi silovitega nastopa zoper nekega nemškega celjskega policaja obsojen na 8 mesecev ječe. Da o tem poročamo, k temu nas sili vzrok, zakaj je prišel obsojeni Hrvat s policajem v dotiko. Ta vzrok je iskati le v divjaški nestrpnosti celjskih odpadnikov nasproti Slovencu ali tudi Hrvat, če se slednji predrzne v nemški gostilni v svojem materinem jeziku govoriti. Omenjeni Hrvat, ki je bogat in ugleden trgovec, je nekoč, ker ni vedel, kako divjaštvo vlada v celjskih nemških gostilnah, prišel v gostilno „Stadt Wien“ brez kakega drugega namena nego vsak gost. Ker je hrvatski govoril, so ga nemški navdušenci takoj napadli in ga hoteli izsuvati iz gostilne. Priletel je tudi policaj in namesto, da bi tujcu izposloval pravico ali ga z lepimi besedami pomiril, postopal je kakor je celjskim policajem že od nekdaj navada,

so se vzdihali in prošnje. Mesec je obseval vse mogoče reči, ki so bile raztresene po tleh, in moj bojzljivi konj je prhal ter se plašil. Streljanje še ni potihnilo in včasi je zažvižgala posamezna krogla nad mojo glavo. Na desnem rečnem bregu v vasi Šahotun so se že opazala znamenja, da je bil resen boj. Na blatnih cestah po vasi so ležali jekleni kosci japonskih šrapnelov, s katerimi je sovražnik obsipal vas. Za vasjo je ležal ubit Kitajec, spodnji del obličja mu je bil odtrgan; strašen je bil z navidezno malo glavo, kazal je gornje zobe, kakor bi se režal. Čim dalje sem jezdil, tem določnejše se je zaznavalo bojno polje. V gozdiču za vasjo in pri brodu so ležale razmetane puške, patronske torbe, čevlji, tam krvave cape, srajce, v obupu iztrgane raz telo in temne od sveže krvi, uniforme . . . Visoki, peščeni breg je ves razhoben in obronek k vodi kaže sledove, da so držali vojaki navzdol. Povsod nered, povsod boj. Grmovje je potlačeno k tlom in zaspana reka vali svoje mirne, nedolžne valove, bleščeč se v mesečini, med trupli naprej.

Na bregu moram razjahati. Peš je še strašnejše korakati po strmih griču navzdol. Že od daleč vleče temna gomila poglede nase. Zdi se, kakor bi mesec posebno pazljivo izlival nanjo

svojo milo luč. Nočem tja pogledati, a strmim vseeno na njo, nočem iti naprej, a plezam na vseh štirih z težavo dalje. Gori je trava in koaljan pogažen od tisoč borcev. Kako težko, kako strašno je tukaj!

Pogled se obrne od mlakuž krvi in razstresenih reči proč ter obvisi na truplih padlih vojakov in se dolgo ne more odtrgati od teh dragih mrličev . . .

Tukaj, ta mladi vilmanštrandec, v črni uniformi z modrimi naramnimi našivi, leži na hrbtu na obronku. Svetlo-modre oči se svetijo v mesečini in se zde, da strme v daljno dalj . . . Levico je dvignil k prsim, oblitim od krvi. Čudno je videti to polodprto roko v njeni nepremičnosti in mrtvem miru. Nekaj nižje leži star rezervist nišlotskega polka na hrbtu, razprostrti rok. Nočen veter pregiblje njegovo brado, sence se igrajo na njegovem obličju; zdi se, kakor bi se pregibal blede, mrtvi obraz. In tu naprej, kjer je gomila že od daleč vlekla moje poglede nase, leže celi skladi mrličev. Nišlotski in Vilmanštrandski so tukaj, kakor so prikorakali v vrstah, pokošeni od vspešne salve, obležali v strašnih legah. Večinoma imajo odprte oči, kakor da so hoteli v smrtnem hipu spoznati na sovražniku, ali ne bo zatrepetal in

zbežal. V eni vrsti jih leži nič manj kakor trideset.

Tukaj sedi podčastnik, glavo je vrgel nazaj. Pri nogah mu leži vojak na obrazu, z belimi rokami objema puško. Modri in rdeči našivi leže vse navskriž. Nekaj jih je vtaknilo svoje glave v zemljo, drugi so jih dvignili visoko in odprli usta. Bolj na strani še mučnejša slika, pet napol nagih trupel. Smrtno ranjeni si je raztrgal uniformo in hlače s telesa, da si zaveže zdrobljeno nogo, prestreljena prsa. Tako je otrpnil edea, napol slečen.

Na griču pod drevesom ni videti nikogar. Ali na južnem obronku leže ruski strelci in Japonci; nekateri od njih mrmrajo nerazumljive besede in ječe. Vidijo se rmenokrižaste čepice, modre hlače z rdečimi robovi in beli čevlji.

Koliko jih leži tu? Koliko naših? Mnoge, mnoge je ta grič veljal življenje. Prijatelji in sovražniki leže združeni na bojišču.

Luna je zašla, in temna noč je legla na zemljo, ko sem jezdil nazaj od tega griča. Pretresel me je pogled na bojišče takoj po boju, ki sem ga videl prvikrat.

zlasti nasproti Slovencu ali sploh Slovanu. V svoji nepremišljenosti in opravičeni razburjenosti se je hrvatski trgovec branil in dejanski uprl policaju, ker ni mogel razumeti njegovega obnašanja, in zato je bil obsojen na tako hudo kazen. Da se je rešil, ker je Hrvat, tudi večmesečnemu preiskovalnemu zaporu, moral je vložiti 15.000 K kavcije. Ta dogodek spet dokazuje, kaka nesreča lahko doleti še tako mirnega človeka, če se ne izogiba nemških gostiln in trgovin v Celju. Če bi se bilo s tem nesrečnejšem vljudno postopalo in ga ne žalilo zaradi hrvatske govorice, bi seveda nikomur ne bil nič žalega storil. Vsega je kriva nemška nestrpnost. Varujte se bližine nemških izzivačev in pretepačev!

Kažipot je v tisku! Vljudno prosimo vse one, ki nameravajo nam še kak oglas za v Kažipot doposlati, da to nemudoma storé, ker drugače oglasa ne moremo sprejeti.

Občeslovensko obrtno društvo.

— **Celjski magistrat** ima gluha ušesa za vse dobre nasvete. Rakusch je še župan, in še vedno je treba nekoga, ki bi magistratu navil ušesa — pardon, uro.

— **Naš napredek.** Uslužbenec R. Gigler v železni trgovini „Merkur“ v Celju odide v Bruck, kjer otvori lastno prodajalno. Nemški listi ga hvalijo, da je „strammddeutsch“; zdaj pojde iz Celja, ker gre trgovat na lastno pest. Tako mi napredujemo!

— **Grašček je šel med kramarje.** V našem mestu otvori trgovino z moko in poljskimi pridelki baron Edmund Euobloch, graščak na Žoneku pri Braslovčah. Ali bo pela „štinkmalnarija“?

— **Nemčurkim trgovcem v Celju** slaba prede, tako tlaaba, da jim je sam občinski svet prišel na pomoč. V zadnji svoji seji je namreč prepovedal kranjskim Kočevarjem, krošnjariji po Celju. Mestni očetje so sila trdi Nemci, ki poznajo nemško „Gemeinbürgerschaft“, a kadar se gre za njih žep, tedaj je vse proč. Adijo, Kočevarji, Celje vas sicer ljubi, a ima samo preveč lačnih kramarjev, ki tulijo slavo Rakužu. Vrh tega pa se Celje tako imenitno razvija! Nove hiše rastejo iz tal, kakor mušnice po dežju. V letovišče sujejo tuje — ti pa so večinoma brezposelni postopači. Teh ima Celje vedno več!

— **V celjski davkariji** vise trije vzorci za pobotnice. Samo ob sebi se razume, da so vzorci samo nemški, kaj drugega od naše slavne davkarije nismo pričakovali. Manj razumljivo pa je, da je na teh pobotnicah z modrim svinčnikom podčrtana opazka, da se te pobotnice dobivajo pri Fr. Raschu. C. kr. uradi pa vendar niso inseratni zavodi za nemške trgovce!

— **Stari grad nad Celjem** bodo popravili. Dežela je dovolila zato 6000 kron, ki se izplačajo v dveh obrokih. Potem bo menda Rakusch sam stoloval tam gori; sove bo imel za družice, čuke pa za botre.

— **Slovenci — prevarani in okradeni.** Nemškim Celjanom izplača torej dežela 6000 K za popravo stare razvaline, — za regulacijo Voglajne in drugih vod pa nima denarja. Tu se vidi zopet vsa pristranost graških mogotcev. Dežela ima denar, da popravlja netopirjem nočne luknje, za slovenske davkoplačevalce pa ga nima, temveč pušča, da nam povodnji trgajo zemljo, in nam grozi revščina. Potemtakem smo Slovenci naravnost okradeni in presleparjeni za svoje davke!

— **Pozor pred budimpeštanskimi tvrđkami** za razprodajo srečk na obroke! Pred kratkim oživotvorjena „Ogrska bančna in menjalniška akcijska družba“ v Budimpešti (Ungarische Bank- und Wechselstube-Aktiengesellschaft in Budapest, VIII., Josefsring 16), katere voditelj je Arpad Balog, išče po inseratih v avstrijskem časopisju agente. Odkar je Balog oživotvoril omenjeno akcijsko družbo, peča se z razpečevanjem srečk v podobi posojil in vložkov (depotov), kar je pa prepovedano po avstrijskem zakonu. Kdor se pusti zaupajoč zagotavljenjem takih tvrđ, da so njihova razpečevanja dovoljena, zavesti, da zanje agitira, pride v nevarnost, da ga dohodarstvena sodišča obsodijo v občutne denarne — oziroma zoporne kazni. V več časopisih bilo je čitati v septembru in oktobru l. l. inserat, s katerim se iščejo agenti, ki hočejo mesečno zaslužiti 200 K in več, v svrhu razpečevanja neklih predmetov v veliki množini („Massenartikel“). V

to svrhu naj bi se obrnili na Leona Essig na Dunaju. Ta inserat je povzročila omenjena bu-bimpeštanska delna družba. Proti pisarni Winter & Nagy je tudi treba biti opreznim.

— **Dovoljeni rudosledbi.** C. kr. okrožni rudarski urad v Celju je dovolil g. Antonu Vezenshek provizoričnemu jamskemu pazniku v Gaberji št. 53. pri Celju v okraju c. kr. okrožnega rudarskega urada celjskega za dobo enega leta slediti rudo. — C. kr. okrožni rudarski urad v Celju je dovolil g. dr. Ivanu Rudolfu, odvetniku v Konjicah v okraju c. kr. rudarskega urada celjskega, za dobo enega leta slediti rudo.

— **Podelitev častne kolajne.** Štajerski namestnik je podelil skladiščnemu pazniku v tovarni za olje na Zidanemmostu Francetu Lipošek, in skladiščnemu delavcu v isti tovarni, Francetu Oberschan, častno kolajno za 40letno zvesto službovanje.

— **Okrajni zastop v Ptuj.** Nemška komanda se je začela. Zastop, ki so ga rekrutirali štajercijanci, sebi ne le v sramoto, temveč tudi v veliko škodo, je začel delovati. Prvo, kar je storil, je bilo zvišanje doklad na 40 odstotkov. Dohodkov je imel okrajni zastop 19.359 kron, izdatkov 158.522 kron, torej je primanjkljaja 139.163 K. Lepa svota! Ko je eden odbornikov vsled prošnje občin Ptujška gora, Majšperg in Sv. Bolfenk za prispevek k uravnavi Dravinje predlagal podporo, je bil Ornig proti ter je nekaj govoril, da bodo dobile občine za uravnavo od dežele podporo. Šele ko se je za podporo zavzel prejšni načelnik okr. zastopa g. Zelenik, se je dovolila. Prejšnjemu slovenskemu zastopu očitajo slabo gospodarstvo, in da je delal dolgove, a to je laž. Odbornik, g. Zelenik je takoj v seji odvrnil v imenu prejšnjega okrajnega zastopa. Ta ni delal dolgov, ampak dolгови so le v tem, ker vse doklade niso bile plačane, na kar slovenski zastop ni tako silil, ker je vedel, kako huda se godi ljudstvu v okraju; nadalje tudi vsled vzrokov, ki jih odbor ni najmanj zakrivil, niso bile izplačane vse podpore. Zvišanje doklad za 10 odstotkov pa ni potrebno, tako je trdil Zelenik, ki pozna potrebe okraja. Tudi g. Korenjak in g. Mahorič sta bila proti zvišanju.

— **„Südmarkhof“ v Št. Ilju** so otvorili v nedeljo dne 4. t. m. V enonadstropnem postopju se nahaja gostilna in mesnica. Postavljen je tik ob cesti, ker upajo na ta način privabiti seveda v prvi vrsti slovenskih gostov, ker nemški ga ne bi mogli vzdržavati v popolnoma slovenski krajini. Tako skrbje Nemci za točke, katere smatrajo kot svoje zadnje postojanke. Treba bode obrniti vso pozornost tja, da paralizujemo delovanje naših nasprotnikov in rešimo ta naš slovenski „Port Artur“. Mariborčani, sosedje, zdramite se, na delo!

— **Št. Ilj in Maribor.** „Südmarka“ je torej odprla v Št. Ilju svoj grad, trden kot kamen-kost, ki bo nemška trdnjava gori ob jezični meji. Ob otvoritvi so govorili glavni nemški petelini ter vsi povdarjali važnost, da ostane Št. Ilj nemški. „Südmarka“ je storila vse, kar je bilo v njenih močeh, ter ne bo mirovala prej, dokler ne bo Št. Ilj stalno zagotovljen nemškemu življu. To so besede nekega govornika. Drugi je zagotavljal, da bodo Nemci povsod okrog Št. Ilja vse storili, da povzdignejo ondoto nemško stvar, ter da mora že enkrat biti pri kraju z nemško mlačnostjo. Tretji zopet je omenjal razmere v Mariboru. Veselil se je, ker krog in krog Maribora nastajajo nemške trdnjave, ki bodo razbijale „sovražni naval“. — Na otvoritev so prišli Nemci od vseh strani, ne le iz Maribora, temveč tudi iz Lipnice, Cmureka in iz bolj oddaljenih krajev. Zakaj to omenjamo? Da bi se mi kaj naučili, da vidimo, kako dosledno in premišljeno delajo nasprotniki. Od povsod so se vrgli na Št. Ilj, ker vedo ceniti njegovo važnost in njegov pomen. A koliko manj se v primeri z Nemci brigamo mi za svoje kraje, ki se nam izneverjajo; koliko pa je naših rodoljubov, ki jim je kaj mari Št. Ilj? Ali ostanimo bližje! Kaj je s slovenstvom v Mariboru? Napreduje gotovo ne. A kdor ne napreduje, ta nazaduje!

— **Teharski kovač.** „Jaz bodem našim Slovincem že še podkuril, da bodo spoznali kaj zamore teharski kovač“. Tako rohni „concessionirter Huf“ Tlaker na Teharjih, po raznih gostilnah, ter med drugim trobi veliko pregreho in novost,

prorokujoč, da jo prinese „vahtarca“; klobasari namreč, da je teharsko učiteljstvo igralo z otroci Miklavža. Mi smo prepričanja, da ostane slavnemu teharskemu učiteljstvu pač le deveta briga kovač-pomagač nemčurjev in njegove govorice.

— **Miklavž na Teharjih.** Dne 5. decembra po končanem popoldanskem pouku je prišel Miklavž v vsem svojem krasnem sijaju in s spremstvom angelskim v teharsko šolo. Velik strah je nastal med otroci, ko za Miklavžem v šolo prirožlja z verigami črni parkelj. Ni popisati, kako veliko veselje je imel parkelj z otroci, katere je Miklavž grajal, in zopet kako žalostno se je na tla vrgel, če je Miklavž katerega otroka pohvalil. Miklavž je obdaril vse otroke s svetinjami in sladčicami ter prinesel pismo iz nebes, katero je izročil častiti gospej doktor Štor-ovi. Kaj ji je neki povedal?

— **Laško.** Davčni praktikant Jazbec se je čutil po našem zadnjem dopisu iz Laškega prizadetega, kar je moža tako spekle v srce, da se sedaj zvečer sprehaja po samotnih stezah in kliče v temno noč: „Der Teufel soll den holen, der mich in die „Domovina“ gegeben hat!“

— **V Zrečah** bode tamošnje politično in bralno društvo „Straža“ imelo svoj občni zbor v nedeljo, dne 18. decembra t. l., po večernicah, v prostorih gospoda Matije Vidmar. Gosp. deželni poslanec Ferdinand Roš pride; poročal bo o razmerah Slovencev v deželnem zboru.

— **Mariborski Girstmayer** hoče pokazati svetu, da še živi. Pri zadnjih deželnozborskih volitvah je ta kandidat tako neusmiljeno letel, da je komaj prišel k zavesti. Sedaj se drami in napoveduje shod. V Maribor ga bo sklical in tam bo rentočil čez slovensko obstrukcijo v deželnem zboru, da bode strah. Slovenski kmetje pridejo seveda trumoma na ta slavni zbor, na katerem bo godel Girstmayer. Sedaj se že uči prav lepih „viž“, da bo cimbelikal. Slovenski kmetje pa bodo temu mariborskemu politikušu eno zabrenkali okolu ušes, ki mu bo zvenela in šumela, da mu več ne pride na misel slepiti javnosti.

— **Nesreča v Vuhredu.** Dne 3. t. m. se je pri zgradbi marenberskega mostu zgodila nesreča. 20letni delavec F. Stipper iz Maribora je padel v prepad pri mostu ter se na mestu ubil.

— **Bračku se majejo tla.** Bračko je po zadnjih volitvah v deželni zbor že parkrat pogorel. Tisti polovnjak vina, ki ga je obljubil svojim volilcem, se je že davno posušil, tudi Bračkova veselica se je nekam skrila. Kaj pa tiste njegove zlate obljube, ki jih je delal kmetu in viničarju, vse je šlo rakom žvižgat! Bračka skrbi, kaj bo iz tega! Ljudje mu ne verujejo več in njegove obljube so pene. Zato so pa tudi pometali njegove ljudi iz občinskih odborov, ker šnopsarji ne bodo naši občinski očetje. Orehovski prorok, bližajo se ti slabi časi! Ali pride sedem suhih let?

— **Nogo si je zlomil** dne 1. t. m., vedno veseli posestnik Čirič v Murščaku. Šel je na travnik poravnat krtine. Na poti pa se spodrkne, in noga je bila proč. Prepeljali so ga v radgonsko bolnišnico.

— **Sv. Jurij ob Ščavnici.** Letošnja letina je bila v obče slaba. To čutijo tudi oni ljudje, ki ne sejejo in ne žanjejo, pa vendar dobro živé. Poskrbeli so si torej v noči 1. t. m. v Berkovcih pri posestniku Kranjcu okoli 5 hl pšenice. Nekaj pa so si izposodili pri Škofu istotam. Vrnili bodo o sv. nikoli. Za bližajoče se praznike pa je treba tudi mesa. Mislili so si ga torej v noči 2. t. m. kupiti pri mesarju in gostilničarju Majcenu v Sv. Juriju. Ker pa je ta preveč spal, vdrli so skozi okno v mesnico ter odnesli šest osnaženih prašičev, ne da bi vprašali za račun. Radovedni smo, ali pride roka pravice tem nepoštenjakom na sled.

— **Konkurz** je napovedal trgovec A. Papst v Št. Lenartu v Slov. goricah. Pa ne za to, da bi ga bilo slovensko občinstvo zapustilo; ako bi se res izvajalo geslo „Svoji k svojim“, bi šli čez noč vsi nemškutarski trgovci rakom žvižgat.

— **Velika nesreča** se je pripetila minolo nedeljo popoldne v Hrašenskem vrhu. Starši so zaprli troje otrok v hišo in odšli. Otroci si zakurijo v postelji, ki je začela tleti. Ko se starši vrnejo, najdejo otroke mrtve. Dim jih je zadušil.

— „Akademija“ v Trbovljah. Ljubljansko znanstveno in poučno društvo, „Akademija“ je priredilo v nedeljo v Trbovljah predavanje. Predaval je dr. Robida o alkoholizmu. Predavanja se je udeležilo ogromno število poslušalcev, kakih 1100 ljudi.

— Graščino Viderdris pri Sv. Miklavžu poleg Slov. Gradca je od Maksa Rothauer v Celovcu kupil g. Jakob Pernat v Dravogradu za svoto 70.000 K. Nov lastnik je odličen narodnjak in veletržec.

— Za graškega župana je bil izvoljen dosedanji podžupan inženir Henrik Poschacher z 22 glasovi. Dosedanji župan dr. Graf je dobil 17 glasov. Vprašanje je, če bo vlada to volitev potrdila, ker bi župan moral dobiti 25 glasov, t. j. absolutno večino polnoštevilnega občinskega sveta. Večina graškega obč. sveta se je maščevala nad dr. Grafom.

— Umor v graški „Industriehalle“. Včeraj popoldne je ustrelil v graški „Industriehalle“ tik pred začetkom vojaškega koncerta neki Kussl, bivši častnik, hčer umrlega prof. Traunwiserja, mlado deklico, ki je sedela poleg svoje matere. Morilec je skrajno lahkomišeln in neznačajan človek, raditega ga deklica ni marala. — Z velikim začudenjem in studom pa beležimo vest, da se koncert ni odpovedal. Evo, kako Nemci tako-rekoč na grobovih svojih ljubih rajajo in plešejo!

Društveno gibanje.

— Celjsko pevsko društvo priredi v nedeljo, dne 11. decembra t. l. v veliki dvorani „Narodnega doma“ v Celju burko s petjem v šestih slikah: „Brez denarja.“ Spisala Krenn in Lindan. Uglasbil Leop. Kuhn. Pri predstavi sodeluje polnoštevilna celjska narodna godba pod vodstvom kapelnika g. Fr. Koruna. Blagajna se odpre ob 6. uri zvečer. Začetek točno ob 7. uri. Vstopnina: Sedeži v parterju: 1.—2. vrste K 2'40, od 3.—7. vrste K 1'60, od 8. vrste naprej K 1'20. Sedeži na balkonu K 1'20, stojišča v pritličju K —'80, stojišča na balkonu K —'60, dijaške in vojaške vstopnice K —'40. Vstopnice ima v predprodaji trgovina D. Hribarja v Celju.

— Šaleška čitalnica v Šoštanju priredi v nedeljo, 11. t. m. ob 1/2 8 uri zvečer v dvorani hotela „Avstrija“ v prid revni šolski mladini veselico s sledečim vsporedom: 1. V. Šviglin: „Poputnica kola“ udarja tamburaški zbor. 2. F. Gerbic: „Pred slovesom,“ poje moški zbor. 3. M. Nerat: „Jadransko morje“, udarja tamb. zbor. 4. * * *: „Večerna“, poje moški kvartet. 5. H. Vogrič: „Bogomilovo slovo“. Odlomek iz operete „Jamska Ivanka“, udarja tamb. zbor. 6. D. Jenko: „Na moru“, poje moški zbor. 7. I. D. Hruza: „Kraljica plesa“ (valček) udarja tamb. zbor. 8. Förster: „Njega ni!“ poje moški kvartet. 9. U. M. Alfons: „Nočni stražari“ in 10. Brož: „Slava Slovencem“ tamb. zbor. 11. Gledališka igra: Rastresenca. Vstopnina: Sedeži 60 v, stojišča 30 v. Ker je čisti dobiček namenjen šolski mladini, se preplačila hvaležno sprejemajo.

— Miklavžev večer priredita „Čitalnica“ in „Slovensko delavsko društvo“ v Celovcu v nedeljo dne 11. decembra 1904 v prostorih društva katol. rokodelskih pomočnikov (Neue Weltgasse št. 22). Sodeluje: Celovski mešani zbor delavskega društva, društvo „Zvezda“ iz Hodiš, „Podjanski kvartet“ ter tamburaško društvo „Bisernica“. Po sporedu prosta zabava. Vstopnina je 50 vin. za osebo, 2 vin. za narodni kolek.

Politični pregled.

— Položaj v državnem zboru je postal skrajno kritičen, ker je bilo posvetovanje Čehov z ministrskim predsednikom brez uspeha. Položaj se je, potem še poslabšal, Nemci kažejo zobe vladi, ter se mogoče v najkrajšem času odgodi državni zbor. — Vprašanje o državnih podporah je sedaj težišče položaja. V sredo zvečer je imel proračunski odsek sejo. Na dnevnem redu je bil vladni načrt glede posojila 69 milijonov.

— Gosposka zbornica je imela v sredo prvo sejo. Knez Schönburg je predlagal, naj se poslovnik državnega zbora tako izpremeni, da poslancem ne bo mogoče napadati cesarske hiše.

— Državni zbor Kakor morska kača se vije debata o vladni izjavi. V sredo sta govorila samo dva govornika. Vsenemški poslanec Schreiter je paberkoval po strnišču nemške posesti ter zasledil še mnogo mest in vasi, ki še nimajo nemških županov. Strašno! Drugi govornik je bil dalmatinski poslanec Biankini, ki je odgovarjal min. predsedniku glede afere Handel. Z vso resnostjo in odločnostjo je bičal uradne informacije, ki v enakih slučajih prihajajo iz posameznih kronovin osrednji vladi. Gorje človeku, ki se zaguli na višjem mestu, ako je odvisen od milosti mogočnih birokratov.

— Ogrsko-hrvatski državni zbor se zopet snide dne 13. t. m. Pričakovati je hrupnih sej. Opozicijski poslanci nameravajo priti k seji v gala-uniformi z meči ter jih hočejo tudi rabiti. Vlada je najela 40 močnih, mladih služabnikov, da bodo skrbeli za red.

— Vojsko je hotela napovedati Avstrija Turčiji zaradi konfliktov na Balkanu. Sedaj je razpor že poravnán, ker je turška porta zadovoljila našo državo.

— Nesporazumljenje med Nemčijo in Avstrijo. Med pogajanjimi o trgovski pogodbi med našo državo in Nemčijo je prišlo do jako velikih in resnih nesporazumnosti o carini na mlinarske izdelke, na živino in na les. Tudi glede zdravstvenih prepisov na izvoz živine ni prišlo do sporazumljenja. Vsi ti predmeti so jako važni za našo državo, ker se vsako leto izvažajo do 300 milijonov tega blaga v Nemčijo. Nemčija stavila je naši državi tako trde pogoje in je hotela tako grdo izkoristiti naše razdrapanje notranje politične razmere, da nista mogli naša in ogrska vlada nikakor privoliti v nemške sebične namene. Celo nemški listi priznavajo, da so bile nemške zahteve prevelike in brezobzirne. Nemški agrarci zahtevajo da se uvede na uvoz naše goveje živine v Nemčijo nečuvno visoka carina, dočim naj bi se naša država zadovoljila z jako nizko carino na uvoz tovarniških nemških izdelkov, ki se v veliki množini uvažajo v našo državo.

— Stroški zaradi vstaje Hererov. Zaradi vstaje Hererov je imela Nemčija, kakor poroča „Nordd. Allg. Ztg.“ prvič 73.580.250, drugič pa 76.655.333 mark izrednih stroškov. Poleg tega bodo pa 200 tisoč mark porabili za železnico Windhuk-Rehobod. Za one, ki so trpeli vsled vstaje škodo, zahteva državni proračun za l. 1905 5 mil. mark podpore.

Rusko-japonska vojna.

Dvomi se, da bi se Japoncem posrečilo, da bi obdržali v svojih rokah 203 m visoki grič, Ruska posadka je takoj sprva poskusila, ta grič

zopet iztrgati iz japonskih rok. Ko je general Nogi meseca oktobra osvojil to pozicijo, se je Rusom posrečilo jih zopet pregnati iz nje, zato tudi sedaj ni izključeno, da bi se Rusi znova ne polastili te brez dvoma zelo važne točke. Vsekakor pa je to dokaz sijajne in junaške obrambe Port Arturja, ako Japonci v sedmem mesecu obleganja še vedno niso toliko napredovali, da bi se že borili za notranje utrdbe, marveč se morajo še vedno truditi, da šele osvoje ruske zunanje pozicije, ki se nahajajo izven glavnih utrdb.

100.000 Japoncev je že padlo pred Port Arturjem. Iz Petrograda se poroča: Po natančni cenitvi v ruskem generalnem štabu znašajo japonske izgube v sedmih mesecih, odkar traja obleganje Port Arturja, 100.000 mož na mrtvih in ranjenih. Največ zaslug za sijajno obrambo sta si stekla poleg generala Steslja, ki je duša vse obrambe, artilerijski načelnik general Smirnov in načelnik ženijske, general Kondratenko, ki je obenem tudi poveljnik strelske divizije.

V ponedeljek so pričeli Japonci s 203meter-skega griča obstreljavati v pristanišču usidrane ruske vojne ladje. Tri od njih so baje jele goreti, a vendar so ogenj tekom 20 minut pogasili. Oklop-nica „Peresvjet“ je bila baje štirinajstkrat zadeta in je navidezno znatno poškodovana.

Na pragu velike bitke. Vojni poročevalci „Lokalanzeigerja“ brzojavljajo iz Mukdena: Pričakuje se z vso gotovostjo, da se v nekaj dneh prične velika bitka na celi fronti. Japonci niso dobili nič novih vojev na pomoč, marveč so odposlali več polkov pred Port Artur.

Petrograd, 7. decembra. „Ruskoe Slovo“ poroča iz Vladivostoka: Japonska križarka „Azuma“ je pri otokih Miaotao zadela ob mino in se potopila.

London, 7. decembra. Japonska poročila javljajo, da so japonski topovi z 203 metrskega griča začeli bombardirati v portarturškem pristanišju stoječe ladje. „Pobeda“ je bila zadeta šestkrat, neka ladja „Retvisanovega“ tipa 16krat, „Retvisan“ in „Peresvjet“ 11krat, poleg teh pa še dve drugi ladji. Bombardiranje se nadaljuje.

Obleganje Port Arturja. Japonska bomba udari med rusko topništvo.

London, 7. decembra. Japonski cesar je zaukazal organizacijo prostovoljcev in črne vojske.

Tokio, 7. decembra. Uradno se razglša, da se je v portarturški luki ruska ladja „Pol-tava“ potopila, „Retvisan“ je močno poškodovan, križarica „Bajan“ se je razbila. Japonci so zasedli holm Askaka.

London, 7. decembra. Trije japonski oddelki so pričeli napade na zahodne utrdbe. General Akamura je ranjen. Posebno hudo Japonci napadajo Erlunšan. Granitno zidovje je že močno poškodovano.

Književnost.

— „Slovan“, 1. štv. 1905 ima naslednjo vsebino: Bogumil Vošnjak: Pri levu Tolstem v Jasni Poljani, Ivo Zoran: Jesen, Al. Gradnik: Ponočno pot sem šel, Dr. Ivo Šorli: Plameni, Pavel Golob, Ščink, ščink! Nataša: Moje pesmi, Fr. Govekar: Hrvatska umetnost, Ivan Cankar: Edvard in Kunigunda, Ivo Zoran: Čez poljane, Fr. Govekar: Nad prepadom, Listek: Književnost. Gledališče in glasba. Umetnost. Tehnika. Raznoterosti. Naše slike.

— Martin Žunković: Wann wurde Mitteleuropa von den Slaven besiedelt? Beitrag zur Klärung eines Geschichts und Gelehrtenirrhums.

Kremsier 1904. Druck und Verlag von Heinrich Slovák. Cena 1.20 K str. 111. Tako je naslov zanimivi in znameniti knjigi, ki jo je napisal M. Žunković, stotnik v Mostaru. Pisatelj zastopa in znanstveno utemeljuje trditev, da so Slovani v srednji Evropi avtohtoni, in da jih je po jeziku mogoče zasledovati daleč nazaj v diluvialno dobo. Prese-netila nas je ta knjiga, prvič s to trditvijo, in drugič, ker je polna dokazov, tako strokovnjaških in značilnih, da se nam mora omajati vera v nauk, ki so ga nam vtepali v šolah v glavo, da smo se namreč Slovani v šestem stoletju preselili iz Azije v Evropo. Kaj je resnica, in kaj samo hipoteza? Knjiga zasluži veliko pozornost, in naši zgodovinarji jo bodo gotovo mnogo komentirali. Priporočamo jo najtopleje. O tem še govorimo.

V najem

se da hiša blizu cerkve na lepem prostoru, pripravna za trgovino. (526)

Več se izve pri Francu Jelenu na Polzeli.

Ženitbena ponudba.

Vdovec, star 38 let, imetnik posestva za 10.000, ki ima gostilno na lepem kraju blizu železnice, želi pridno dekle ali vdovo staro od 30—40 let. Premoženja naj ima v gotovini K 2000. — Naslove je pošiljati upravnistvu „Domovine“, (519) 2-2

Naznanilo in priporočilo.

Napeljava vodovodov!

Slavnemu občinstvu, zlasti gg. trgovcem vljudno naznanjam, da odslej izdelujem tudi vsake vrste

tehtnice

(vage)

in jih sprejemam v popravilo. — Potrudil se bom, da zadovoljim vsem zahtevam v polni meri. — Priporočam se v obilno naročbo.

Naprava vodnjakov!

I. REBEK, stavbeni in umetni ključar

(465) Celje, Poljske ulice št. 14. 25—9

Oddajatelj veliko visokosti. Oddajatelj vlč. duhovščine in samostanov. Iz prve roke, t. j. od pridelovalca torej popolno jamstvo za naravno nepopačeno kavo PO NAJNIZJIH CENAH.

Naša pridelitev kave in čaja na otoku Java se obdeluje jako umno. Naša kava in naš čaj sta zelo blagodišča in okusna, pa jako izdatna. Javaflor imenuje se naša zavarovana znamka.

Kava:

Požilja se 5 kg vrečica, colnine prosto in franko, brez stroškov na vsako pošto — Javaflor najfinejša gld. 6-65; Javaflor zelen, fin gld. 6-65; Javabrazil fina družinska mešanica gld. 5-75.

Čaj:

(506) 12—2

1 kilo gld. 2-80, gld. 4.—, gld. 5-50.

— Cenik brezplačno in franko. —

TURK & DRUG

veleposestnik na Javi. — Pošiljatve in skladišča v luki.

TRST, Via dell'acquedotto 62.

Šunka

s kožo 1 gld., brez kože 95 kr., brez kosti s kožo 1 gld. 10 kr., plečeta brez kosti 90 kr., suho meso 78 kr., slanina 82 kr., prešičevi jeziki 1 gld., goveji 1 gld. 20 kr., glavina brez kosti 45 kr. Dunajske salame 80 kr., prave boljše 1 gld., iz šunke 1 gld. 20 kr. Ogrske la salame 1 gld. 70 kr., salame à la ogrske trde 1 gld. 50 kr. kila. Velike klobase po 20 kr. — Brinovec in slivovka pristna liter 1 gld. 20 kr. — Pošiljam le dobro blago od 5 kil naprej proti povzetju.

JANKO EV. SIRC v Kranju. (436) 12—7

40%

manj delavske sile potrebujejo gasilna društva pri brizgalnicah najnovejšega sistema in prenosom ravnoteža, odlikovanega v Pragi na razstavi leta 1903, izumitelja in tvorničarja

R. A. SMEKAL-a

iz Smichova. Podružnica Zagreb.

Ti stroji delajo desno in levo, eno in dvolazno 30 do 35 m mlaza! Skladišče vseh gasilnih potrebščin. Tudi na obroke.

S spoštovanjem (497) —5

podružnica R. A. Smekal.

POZOR!

Za prihodnjo zimo in božične praznike

priporočam vsakovrstno manufakturno blago za obleke, moške in ženske, velike in male po jako nizkih cenah. Daje: moko kakor v celjskih mlinih, južno sadje in vsakovrstno špecerijsko blago, kakor sladkor, kavo, riž, olje, slanino, rdečo in štoknato sol, čaj, rum, domačo slivovko, (510) 3-3 spirit itd.

Kupite samo enkrat na poskus. — Mera in vaga pravična, cena nizka. Spoštovanjem

HENRIK PRIMUS, trgovec z mešanim blagom

prej „TIROLEC“

Arclin pri Vojniku.

Posestvo z gostilno

se da v najem. (525) 3-2

Naslov se izve pri upravnistvu „Domovine“.

„Slovenski Štajerc“

ki zastopa koristi štajerskih in koroških Slovencev, izhaja na 16 straneh vsakih štirinajst dni v Kranju in stane 2 kroni na leto. — Ta časopis, ki brezobzirno razkrinkava spodnje-štajerske nemčurje, naj ne manjka v nobeni slovenski kmečki hiši na Spodnjem Štajerskem.

— Radikalno narodni list —

(499) 10-6

Med. univ. dr. Rihard Karba

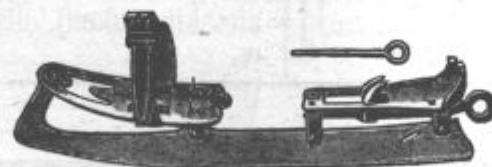
bivši sekundarij ljubljanske bolnice in dosedaj zdravnik v Šoštanju naznanja, da se je naselil kot praktični zdravnik

na Vranskem

in da ordinira v hiši, kjer je dosedaj ordiniral dr. F. Kunej.

(511) 3-3

Drsalke

raznih vrst, za dame, gospode in dečke — dereze za čevlje priporoča

trgovina z železnino „MERKUR“ P. Majdič, Celje.

Bogata zaloga

peči, predpečnikov in pečnih okrilj.

— Razni predmeti za božič! —

